

Preek over Handelingen 1,14^a: Rusteloos bidden om de vervulling van Gods beloften!

Voorzang: Psalm 111, 1 en 2

Votum en Groet

Zingen: Gezang 234

Gebet om het licht van de Geest

Zingen: Kinderlied 25 (Kom binnen...)

Schriftlezingen: Jesaja 62 en Lucas 18,1-8

Zingen: Gezang 34, 1. 4 en 6

Verkondiging van Handelingen 1,14^a

Zingen: Opwekking 346 (Maak ons tot een stralend licht...)

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Leefregels

Zingen: Psalm 111, 4 en 6

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Hoe schat u de kansen in voor D'66?

Wordt dat nog wat, denkt u?

In de peilingen blijven ze het slecht doen.

Dat worden hooguit drie zetels in 2007.

De manoeuvres van Boris Dittrich in het debat rond de militaire missie naar Uruzgan hebben het imago van de partij flink geschaad.

En toch gaan Alexander Pechtold en Lousewies van der Laan er flink tegenaan.

Lousewies wil zelfs de eerste vrouwelijke premier van Nederland worden.

Dat is wat – als je er zo in blijft geloven!

Hoe schat u de kansen in voor de kerk in Nederland?

Wordt dát nog wat, denkt u?

Bij enquêtes blijven we het slecht doen.

Al verschillende jaren achter elkaar verdwijnt elke vier dagen een middelgrote protestantse gemeente.

Las ik in Trouw deze week.

Uit een Europees onderzoek blijkt dat nog niet één op de drie Nederlanders nog wat voelt voor een kerk.

Binnen Europa is dat de slechtste score.

Het imago van de kerk is nu ook niet bepaald geweldig.

Wat een gesteggel over de naam Nederlands Hervormd tussen de PKN en de Hersteld Hervormden.

En die ruzie in Doornspijk over het kerkgebouw.

En al die soorten Gereformeerd –

gewoon Gereformeerd, Nederlands Gereformeerd, Christelijk Gereformeerd, Vrijgemaakt Gereformeerd, Oud Gereformeerd –

dat is toch om je dood te schamen?

Kunt u nog warm lopen voor de kerk?

Zijn jullie nog een beetje enthousiast, jongens en meisjes?

Zijn er nog Alexanders Pechtold en Lousewies van der Laan die er in geloven?

Die tegen de klippen er voor blijven gaan?

Hoe zou u de kansen hebben ingeschat van de kerk na de dood van Jezus?

Een leider van een religieuze beweging die eindigt aan het kruis.

Overruled door de machten in kerk en staat.

Uitgerangeerd.

Een handjevol mensen die nog wat met Hem hebben.

Ruim honderd!

Maar dan houdt het ook wel op.

Wat moet dat worden met dat clubje Jezus-freaks?

Wie in Jeruzalem zal gelet hebben op dat kleine groepje ergens in een bovenvertrek?

En in Rome – het centrum van de macht – wist al helemaal niemand er iets van!

En toch, gemeente, hier is iets groots geboren.

Daar is een beweging op gang komen, die de geschiedenis heeft veranderd.

Door deze beweging is het Romeinse Rijk van binnenuit uitgehold.

En deze beweging heeft de wereld veroverd.

Er is geen continent waar de christelijke kerk geen voet aan de grond heeft gekregen.
En ook al is de kerk bij ons op haar retour, ze heeft hier eeuwenlang veel betekend.
En dat is daar en toen begonnen.
Met dat handjevol volgelingen van Jezus.

Daarom houdt deze geschiedenis een belofte in.
Dit groepje mensen hebben een geweldige kracht ontdekt.
En die kracht heeft hun eigen leven en dat van de wereld veranderd.
Het is de kracht van het samen bidden.

Jezus is ten hemel gevaren.
En in de dienst op Hemelvaartsdag hebben we het nog eens weer opnieuw gehoord.
Zijn hemelvaart is geen afscheid.
Maar zijn hemelvaart is de bekroning van zijn werk.
Christus' hemelvaart bewijst dat zijn werk niet is doodgelopen op het kruis.
Nee, het is tot een rijke vervulling gekomen.
De Vader in de hemel heeft Hem geroepen om te zitten aan zijn rechterhand.
Hij heeft de hemelprijs voor de vrede gekregen.
Daar kan geen Nobelprijs tegenop.
Wat Jezus gepresteerd heeft – dat heeft de wereldvrede echt gediend.

En Jezus' volgelingen keren terug naar Jeruzalem.
Daarover heeft Lucas ook al geschreven aan het slot van zijn evangelie.
En dan vermeldt Hij een treffend detail, dat we in Handelingen niet lezen.
In Luc. 24,51 lezen we:

*Terwijl Hij hen zegende, ging Hij van hen heen en werd opgenomen in de hemel. **Ze brachten Hem hulde en keerden in grote vreugde terug naar Jeruzalem, waar ze voortdurend in de tempel waren en God loofden.***

Let u op de woorden, die ik heb geaccentueerd?
Dat geeft de stemming aan waarmee door de leerlingen de hemelvaart van Christus is beleefd.
Er is geen sprake van verdriet of verslagenheid.
Geen heimwee omdat hun Heer niet meer bij hen is.
Geen gevoel van verlatenheid en eenzaamheid.
Niets daarvan.

*Al heeft Hij ons verlaten,
Hij laat ons nooit alleen.
Wat wij in Hem bezaten
is altijd om ons heen,
als zonlicht om de bloemen,
een moeder om haar kind.
Teveel om op te noemen
zijn wij door Hem bemind.*

Ze zien Jezus niet meer.
Maar ze weten Hem bij zich.
Ze weten Hem bij zich in al zijn kracht.
Onoverwinnelijk!
En met een enorme drive om zijn plannen met de wereld verder uit te voeren.
En aan die plannen mogen zij meewerken.
De Heer gaat hen inschakelen om de wereld te winnen voor zijn Vader.
Daarom brengen ze Hem hulde.
Daarom brandt er een enorme vreugde in hun hart.
En ze loven God voor wat Hij heeft gedaan en voor wat Hij gaat doen.

Ze loven God en – ze bidden!
Ze wijden zich aan het gebed, lezen we in onze tekst.
Lucas gebruikt een woord dat aangeeft dat ze daarbij niet van ophouden weten.

Het is geen bidden als een soort ritueel.
Bidden voor of na de maaltijd.
Het ochtendgebed en het avondgebed.
Bidden op vaste tijden en misschien met geijkte woorden en formules.
Nee, het is een niet meer op kunnen houden met bidden.

En – het is een gezamenlijk bidden.
Ze zitten niet ieder op hun eigen kamertje en in hun eigen woning te bidden.
Ze zoeken elkaar op.
Ze vullen elkaar aan.
Johannes neemt het over van Petrus.
En als Johannes even stil is, gaat Thomas verder.
En als Thomas stopt klinkt de stem van Maria.
Het is een bidden in gemeenschap.
Hoe verschillend ze ook zijn, ze zijn vervuld van één verlangen.
Dat heel Jeruzalem, heel Judea, heel de wereld zal weten dat Jezus Heer is.
Dat Israël en de niet-Joden zullen weten dat God de wereld vrede biedt.
Hij alleen!

Want de wereld kan en mag niet blijven zoals ze is.
Israël kan en mag niet blijven zoals het is.

Maar er is niet alleen maar bij hen een verlangen.
Er is ook zekerheid dat dit verlangen zal worden vervuld.
De wereld en Israël zullen niet blijven zoals ze zijn.
Want Jezus is Heer.
En Hij werkt aan de vernieuwing van zijn wereld en van zijn volk.
En Hij heeft de macht.
Hij zit nu immers aan Gods rechterhand?
De Vader vervult al de wensen van zijn Zoon.
Zoals de Zoon al de wensen van zijn Vader vervulde.
Er staat iets groots te wachten.

En zo is het bidden van dat groepje in Jeruzalem vol verwachting.
God gaat grote dingen doen.
Christus heeft ongelooflijk grootse plannen.
Dus bidden ze om de realisering van die plannen.

Maar – zullen ze dat dan maar niet aan God overlaten?
Hoe Hij zijn plannen uitvoert?
En wanneer?
Kunnen ze dat niet rustig aan God overlaten?
Heeft hun bidden daar ook maar enige invloed op?

Die vragen – ik weet het zeker – hebben bij deze mensen helemaal niet geleefd!
En bij geen enkele van Gods kinderen.
Want God heeft de eeuwen door rijke beloften gedaan.
Aan de aartsvaders.
Aan Mozes.
Aan de profeten.
En niemand van hen heeft ooit gezegd: *O, dat is mooi!*
Dan zien we wel wanneer het gaat gebeuren.
We wachten wel af!
Welnee!
Die beloften waren juist een aansporing om er om te bidden.
God, los uw beloften in!
Doe wat U ons in het vooruitzicht hebt gesteld.
We kunnen niet wachten tot het zover is.
Ik denk aan de gelijkenis van de weduwe en die onrechtvaardige rechter.
Zij liet hem geen ogenblik met rust.

Ze stond erop dat hij haar recht zou doen.
Dag in dag uit stond ze bij hem op de stoep.
Doe mij recht! ~
Geef me waar ik recht op heb!
En omdat hij het gezeur beu was deed de rechter waarom ze vroeg.
Zou God dan zijn lieve kinderen geen recht doen als ze Hem smeken en bidden?

Voor de gelovigen in Jeruzalem was de vervulling van Gods beloften iets waar ze zelf alle belang bij hadden.
Ze snakten er naar dat de verhoudingen in de wereld op orde kwamen.
Het zat hen hoog dat God nog niet door ieder als Koning werd erkend.
Het deed hen pijn als ze merkten hoeveel mensen lauw en onverschillig waren.
Het stak hen dat zo velen zich niets van Gods wetten aantrokken.
Dat tallozen leefden alsof God er gewoon niet was.
Ze leden er onder dat juist ook het volk van God zover onder de maat leefde.
Daarom baden ze onafgebroken om verandering en vernieuwing.

Ze gaven gehoor aan de oproep van de profeet die in Jes. 62 aan het woord is.
Als die profeet ziet wat een puinhoop Jeruzalem is – de stad van de grote koning – dan roept hij wachters op om op Jeruzalems muren te gaan staan.
En hij spoort hen aan:

Jullie die een beroep doen op de HEER, gun jezelf geen rust en gun Hem evenmin rust totdat Hij Jeruzalem weer gegrondvest heeft en haar roem op aarde heeft bevestigd.

Gun je zelf geen rust en gun Hem geen rust...
Dat zijn gewaagde woorden.
Gun God geen rust!
Spoor Hem aan!
Jaag Hem op!
Zit Hem op zijn huid!
Als het niet zo in de Bijbel stond, zou ik het niet zo durven zeggen, geloof ik.
Het klinkt me wat oneerbiedig in de oren.
Wie ben ik, wie zijn wij, dat we God zo onder druk zouden durven zetten.
Alsof God zich onder druk láát zetten.

Maar toch is dat wat de profeet zegt.
En het is precies dat waartoe Jezus ons aanspoort in de gelijkenis van die weduwe.
Laat God geen rust.
Zoals die weduwe die rechter geen rust liet.
Want daaruit zal ons geloof blijken.
Of we werkelijk iets van God verwachten.
Die weduwe wist dat de rechter de enige was die haar situatie kon veranderen.
Weten wij dat God de enige is die ónze situatie kan veranderen?
Als we dat weten, blijkt dat dan ook uit ons hartstochtelijk bidden?

Bidden – waarom?
Om welke dingen?
Ja, waar bidden wij gewoonlijk om?
Welke onderwerpen hebben de voorrang in ons gebed?
Waar hebt u concreet in de afgelopen week om gebeden?
Om steun in moeiten en zorg, ziekte, angsten?
Om gezondheid?
Om een betere relatie met uw kinderen of met uw familie?

En jullie, jongens en meisjes?
Waar zijn jullie in gebed mee bezig geweest?
Of God je wilde helpen bij je examenopgaven of bij een overhoring?
Of Hij je wilde bemoedigen bij dingen waar je verdrietig door bent?
Of Hij je wat minder onzeker en verlegen wil maken?
Zulke dingen?

Ik zeg niet dat dat niet goed is.
Integendeel, God wil bij alle dingen van ons leven betrokken zijn.
Er is voor Hem niets onbelangrijk in ons leven.
En Hij vindt het fijn als we Hem daarin laten delen.

Maar delen we ook in dat wat belangrijk is voor Hem?
Zijn wij betrokken op de dingen die er voor God toe doen?
Kennen we zijn hartstochtelijke verlangens en betekenen die veel voor ons?
En zijn we er in ons bidden op uit om met die verlangens rekening te houden?

Wat ik bedoel, lieve mensen, is, hoe vol zijn we in ons bidden van GóD!
Zijn we in ons bidden niet vaak vol van ons zelf en wat óns bezig houdt?
En laat de zaak van God ons vaak niet al te onverschillig?
Beseffen we wel voldoende hoe we juist in ons gebed daarin kunnen delen?
Is er in ons leven – juist ook in ons gemeenteleven – niet te weinig ruimte voor gebed?
Voor gezamenlijk gebed?

En als we maar dicht bij huis blijven, dan is er juist ook voor onze gemeente veel gebed nodig.
Zeker, er is veel om dankbaar voor te zijn.
Voor alle warmte en meelevens dat er in onze gemeente gevonden wordt.
Voor al die ouderen en jongeren die een taak verrichten.
In de kerkenraad, de diverse commissies, de leiding van de clubs, de catechisatie, enz.
Prachtig!

Maar er is ook veel reden tot ongerustheid.
Te veel gemeenteleden hebben geen enkele taak.
En zijn ook niet van plan iets bijzonders in dienst van de gemeente te doen.
Eigenlijk zouden er nog meer clubleiders moeten komen.
En het lukt ook nog maar steeds niet er nog een catecheet bij te vinden.
Er zijn nogal wat jongeren die het voor gezien houden wat de kerk betreft.
Ook dat is een punt van grote zorg.
En dan heb ik het nog niet eens over de wereld om ons heen.
De wereld die steeds meer van God losraakt.
Hebben wij als gemeente daar eigenlijk nog een boodschap aan?
En is dát te merken in ons gebed?

Komt dat uit in onze gebeden?
Wanneer bidden we daar samen voor?
Ja, in de kerkdiensten bidden we.
En op de bijbelkringen bidden we.
En op de kerkenraad bidden we ook.
Maar is het dat bidden waar we in onze tekst over lezen?
Het zonder ophouden en geconcentreerd bidden vol verwachting?
Bidden om de Geest van God, dat Hij zich baanbreekt in onze wereld?

Surfend op internet kwam ik op een site van EO-Ronduit.
Daar las ik iets waar ik blij van werd.
Over een gebedsexplosie in Elburg.
Het is alweer een bericht van twee jaar geleden.
Maar ik hoop dat het nog steeds klopt.
Het gaat over een initiatief van leerlingen van het LFC om samen te bidden.
Ze zijn begonnen met zijn zessen.
Om te bidden voor de leraren en voor de medescholieren.
Met name voor hen die ongelovig zijn.
Na zes jaar was de groep gegroeid van zes naar zeventig leerlingen en moest er een groter lokaal komen.
En ook dat is alweer te klein.
Elke woensdag komen ze bij elkaar.
Eén van de deelnemers vertelt op de site dat ze er elke week naar uitkeek.
En dat het een enorme rust geeft.

Dat het ook op de school te merken is dat er dingen veranderen.

Dat zijn schitterende dingen.

Ja, zo trouw en volhardend bidden doe je alleen als je er iets van verwacht.

En als je gegrepen bent door wat God heeft beloofd om te doen.

En als je beseft dat jij niets kunt doen voor God als Hij jou niet helpt en leidt.

Als wij vandaag zien hoe de kerk in Nederland en in Europa er aan toe is –
is dat dan iets waar we last van hebben?

Ja, echt l st van hebben!

Niet dat we wel eens denken: *De kerk is ook niet meer wat ze was!*

En dan weer over gaan tot de orde van de dag.

Nee, hebben we er wel echt last van?

Waar zijn vandaag de wachters op Jeruzalems muren?

Zij die rusteloos bidden.

En God herinneren aan de plannen die Hij met de wereld heeft?

Is er bij ons die gepassioneerde hardnekkigheid in ons bidden voor het heil van de kerk?

En om de manifestatie van Gods Heilige Geest?

En tonen wij daarmee ons geloof?

U zou eens alle gebeden in de Bijbel moeten bestuderen.

Dan zou u tot de ontdekking komen dat er geen zaak is waar zoveel om gebeden is dan om Gods genade dat Hij de kerk herstelt.

En dat Hij zich sterk maakt voor de glorie van zijn Naam.

En voor de bevordering van het Rijk van zijn genade in deze wereld.

En er is  ok geen zaak die God zo onvoorwaardelijk beloofd heeft als deze om zijn gelovigen te bemoedigen.

Bidt en u zult ontvangen.

Zoekt en u zult vinden.

Klopt en zal worden open gedaan.

Gun dan u zelf geen rust.

En gun de HERE geen rust tot Hij al zijn beloften heeft vervuld.

Met name de belofte van zijn Geest die de wereld vernieuwt.

28-05-2006

AMEN.